

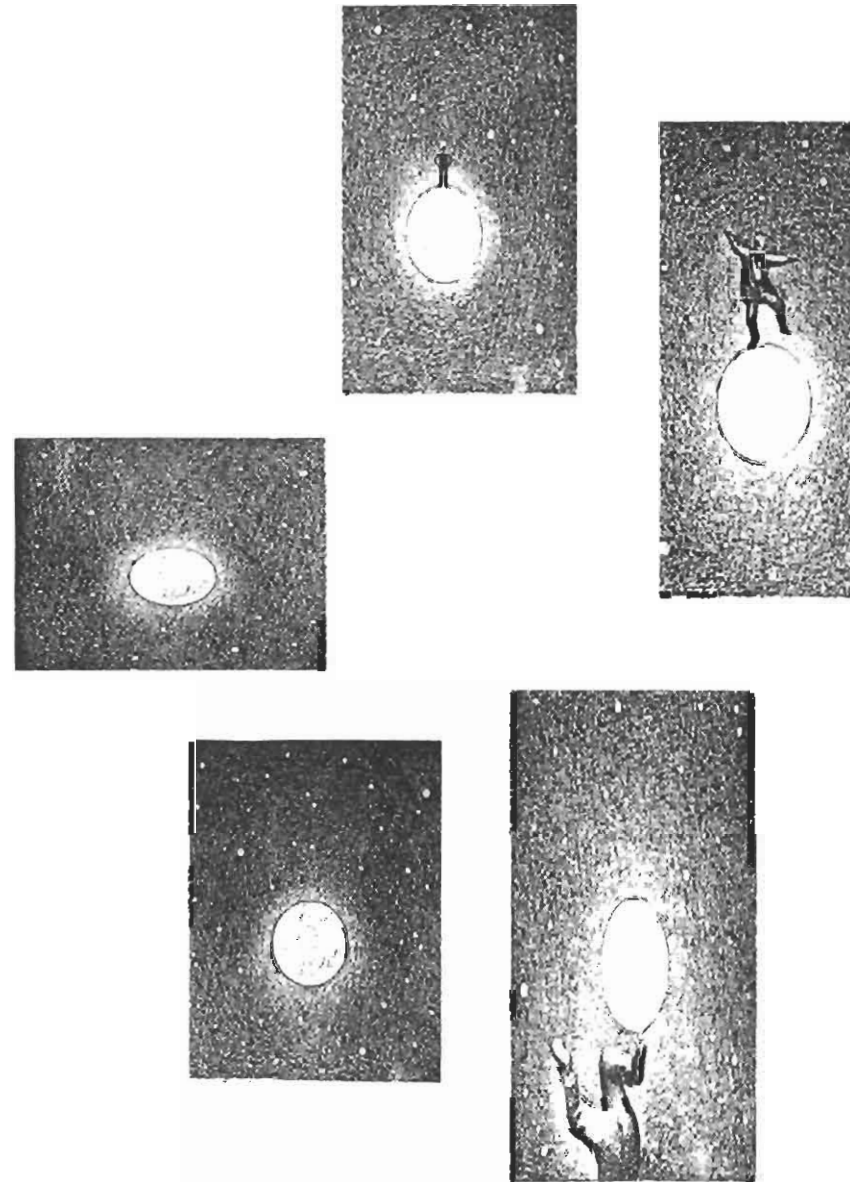
Το Εργαλείο ξεκίνησε σαν μία προσπάθεια εντελώς προσωπική. Θα ήταν υποτίθεται ένας πρόλογος σε ένα μικρό βιβλιαράκι που θα συμπύκνωνε όλες τις έντονες αναμνήσεις μου (κυρίως τις ωραίες είναι η αλήθεια) με σκοπό να αποτελέσει τι; Ένα εργαλείο που θα βοηθούσε στην ανάκληση της μνήμης; Ή μήπως στην διαστρέβλωσή της; Τελικά αντί να γίνει ένα μέσο για να ξεχνιέμαι στις δύσκολες ώρες έγινε απλά Το Εργαλείο: ένα φυλλαδιάκι που μοιράστηκε μεταξύ 20-30 φίλων. Αργότερα έγινε ένα εντυπάκι που βγήκε και λίγο προς τα έξω. Θεματολογία και σκοπός συγκεκριμένος δεν υπάρχει. Αυτό που θέλει να προκαλέσει είναι μία συζήτηση που υπάρχει μεταξύ μας αλλά δεν βρίσκει διεξόδους. Μία επαφή που δεν γίνεται, για εμένα τουλάχιστον, να υπάρξει με το ζόρι και μέσα στα πλαίσια του "γεια, τι κάνεις, καλά". Κάποια πράγματα χρειάζονται τον χρόνο τους και είναι σημαντικό να αποφασίσει κανείς από πότε θα αρχίσει να μετράει τον δικό του, τι θα κάνει ο ίδιος και τι θα περιμένει από τους άλλους. Ας πούμε ότι για εμένα ο χρόνος αρχίζει να μετράει από τώρα.

Εννοείται ότι η αναπαραγωγή είναι περισσότερο από επιθυμητή. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στην Ισμήνη χωρίς την οποία αυτή η προσπάθεια πολύ δύσκολα θα προχωρούσε. Επίσης ένα ευχαριστώ στον Στέργιο για τις τεχνικές συμβουλές και στην ελευθεριακή κollectίβα αντιεξουσιαστικών επιθυμιών "Βραχόκηπος" για την ιντερνετική φιλοξενία.

Τα εργαλεία μπορεί να τα βρει κανείς ηλεκτρονικά στην διεύθυνση

www.vrahokipos.net/ergaleio

Για επικοινωνία στο ergaleio@vrahokipos.net

Αραιά και που η ελευθερία αυτή των βουνών διατηρείται αρκετά ευδιάκριτη ακόμη, ως τις μέρες μας, παρόλο το βάρος των σύγχρονων διοικητικών μέτρων... "Τα χωριά που σκαρφαλώνουν τις ηλιόλουστες πλαγιές με τους καταρράκτες, πλάι σε τεράστιες καρυδιές που τις ποτίζουν οι χείμαρροι του Άτλαντα, δεν έχουν σπίτια για chicks και khalfats. Μάταια θα προσπαθούσαμε να διακρίνουμε στις κοιλάδες αυτές τις κατοικίες των φτωχών και τις κατοικίες των πλουσίων. Καθεμιά από τις μικρές αυτές περιοχές του βουνού αποτελεί κι ένα ξεχωριστό κράτος που διοικείται από ένα συμβούλιο. Συγκεντρωμένοι σε μία ταράτσα, ντυμένοι όλοι με σκούρα μάλλινα ρούχα, οι προύχοντες συζητούν με τις ώρες μεταξύ τους τα προβλήματα του χωριού· κανένας δεν σηκώνει τον τόνο της φωνή, και κοιτάζοντάς τους δεν μπορείς να μαντέψεις ποιος είναι ο αρχηγός τους". Τα φαινόμενα αυτά σώζονται μόνο αν η ορεινή περιφέρεια βρίσκεται σε μεγάλο υψόμετρο, σε αρκετή απόσταση από τους δρόμους, αν έχει δύσκολη πρόσβαση, περίπτωση που είναι μάλλον σπάνια σήμερα, αλλά ήταν πιο συχνή παλιότερα, πριν από την ανάπτυξη του οδικού δικτύου...

Braudel, Fernand (1949). "ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ" τόμος Α, Αθήνα.

Δυστυχώς ή ευτυχώς τα σύγχρονα απελευθερωτικά εγχειρήματα του δυτικού κόσμου δεν βρίσκονται πάνω σε βουνά ούτε είναι αποκομμένα από τους δρόμους της πόλης. Φλερτάροντας με την ιδέα της ελευθερίας οι σκέψεις μας εύκολα κινούνται σε ιδανικές καταστάσεις όπου όλα είναι τέλεια και αιώνια. Η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική και ευτυχώς που είναι έτσι.

Αν το δούμε ορθολογικά, στην ιστορία των κοινωνικών κινημάτων έχουν υπάρξει δύο κύριες αντιλήψεις για το τι μπορεί να κάνει ένα σύνολο ανθρώπων ώστε να αντιπαρατεθεί με το σύστημα. Η πρώτη έχει να κάνει με την οργάνωση σε μία συμπαγή πολιτική οργάνωση (κόμμα) η οποία χρησιμοποιώντας τα παρακλάδια της σε άλλους κοινωνικούς χώρους (π.χ τα συνδικάτα στον χώρο της εργασίας) θα κατακτήσει την πολιτική εξουσία και θα αλλάξει την κοινωνία.

Πρέπει να πιστέψω σ' έναν κόσμο
έξω απ' το μυαλό μου.

Να πιστέψω ότι οι πράξεις μου έχουν ένα νόημα.

Έστω κι αν δεν τις θυμάμαι.

Να πιστέψω ότι όταν κλείνω τα μάτια,
ο κόσμος υπάρχει.

Πιστεύω ότι ο κόσμος υπάρχει;

Υπάρχει;

Ναι.

Χρειαζόμαστε τις αναμνήσεις
για να θυμόμαστε ποιοι είμαστε.

Κι εγώ δεν διαφέρω...

..Λοιπόν, τι έλεγες;

Από την ταινία
Memento

Και ένα μήνυμα από έναν φίλο κάπου μακριά:
**Να υπερασπιστούμε την χαρά
σαν ένα χαράκωμα**

Περίπατος

Αρχικά έξοδος στην παραλία. Περνάω από το παγκάκι του άστεγου και σκέφτομαι ότι "υπάρχουν και χειρότερα". Βόλτα προς το πάρκο του Φωκά, κόσμος που κινείται, παιδικές αναμνήσεις, ένα απέραντο πεδίο για το μάτι και το μυαλό. Μετά φτάνω στο γλυπτό της πολιτιστικής πρωτεύουσας με τις ομπρέλες. Γύρω το Μακεδονία Παλλάς, ζευγαράκια στα παγκάκια, το πάρκο που πηγαίναμε εκδρομές στο σχολείο, στο βάθος ο λευκός πύργος, το μεγάλο σύμβολο της πόλη μου υπενθυμίζει ότι βρίσκομαι σε έναν κεντρικό χώρο μίας σημαντικής πόλης. Προορισμοί που εναλλάσσονται σημασίες στον αέρα.

Οι εκρήξεις της θλίψης εσωτερικεύονται με τον ένα τρόπο ή τον άλλο και αργά ή γρήγορα βρισκόμαστε στον ίδιο ρόλο να αναζητούμε την ανακούφιση με μία βόλτα στην παραλία

★ Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία η Λήθη είναι ένας από τους πέντε ποταμούς που χωρίζει τον κόσμο των ζωντανών από τους νεκρούς. Οι ψυχές των νεκρών πίνουν από το νερό της Λήθης για να ξεχάσουν την προηγούμενη ζωή τους αφού έχουν επιλέξει την επόμενη.

Η δεύτερη έχει να κάνει με την αυτοοργάνωση των ανθρώπων σε συλλογικότητες που θα φτιάξουν μία άλλη κοινωνία μέσα από την υπάρχουσα, δημιουργώντας δομές που θα καταφέρνουν τόσο να βελτιώνουν την καθημερινή τους ζωή όσο και να προχωρούν την υπόθεση της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης.

Οι καταλήψεις ανήκουν στην δεύτερη αντίληψη. Ο όρος "κατάληψη" σε αυτό το κείμενο αναφέρεται στις προσπάθειες δημιουργίας χώρων ριζοσπαστικής κοινωνικής και πολιτικής δράσης μέσα στις πόλεις. Λέξεις κλειδιά: αυτοοργάνωση, αυτοδιαχείριση, άμεση δημοκρατία, ομοφωνία, αυτονομία, αντιεξουσία...

Ωραία όλα αυτά τα εισαγωγικά, που βρίσκεται το πρόβλημα;

Το πρόβλημα βρίσκεται στην αδυναμία να φανεί μία αυθεντικά κοινωνική προοπτική. Υπάρχει πολύς κόσμος που προσπαθεί δει την συμμετοχή του σε ένα τέτοιο εγχείρημα αλλά δεν το καταφέρνει. Είναι γεγονός ότι λείπουν οι τρόποι και πολλές φορές η φαντασία καταπνίγεται από τους δομές που οι ίδιοι δημιουργούμε. Από την άλλη μεριά οι προσδοκίες των "απέξω", αν και καλοπροαίρετες είναι τόσο μεγάλες που εύκολα οδηγούν στον αναθεματισμό και την παραίτηση.

Η δημιουργία του μικρόκοσμου σε έναν τέτοιο χώρο είναι ένα δυσάρεστο αλλά και λογικό παράλληλα αποτέλεσμα. Αρχικά δημιουργείται ένας ιδιαίτερος κώδικας επικοινωνίας που αποτελείται από ένα μείγμα ιδεολογικών ορολογιών και παρεϊστικων αναφορών που είναι δύσκολο να μεταφραστεί και να κατανοηθεί από έναν εξωτερικό παρατηρητή. Αυτό αποτελεί και το πρώτο εμπόδιο στην έκφραση του ατόμου που προσπαθεί να δει τον εαυτό του σαν μέρος του εγχειρήματος γιατί είναι πολύ λογικό και υγιές να μην δέχεται την ενσωμάτωση ενός κλίματος που είναι ξένο προς αυτό. Αυτό είναι ιδιαίτερα προβληματικό όταν η πρώτη και βασικότερη επιθυμία του είναι να επικοινωνήσει τις πιο προσωπικές και καταπιεσμένες σκέψεις και να γίνει και παράλληλα αποδεκτός... (Δυστυχώς κάποια πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο θα έπρεπε να είναι και αυτό έχει να κάνει καθαρά με τον τρόπο που τα έχουμε καταχωρίσει μέσα στο κεφάλι μας και τίποτα παραπάνω. Για παράδειγμα μπορεί κάποιος να νοιώθει άβολα για χίλιους δύο λόγους που απλά να μην ισχύουν ή να μην αξίζουν την βαρύτητα που τους δίνει).

Το νόημα αρχίζει να χάνεται σιγά σιγά γιατί ο κόσμος που συμμετέχει δεν είναι σε φάση να βγει από την ατομική του φούσκα. Οι ρόλοι που επαναλαμβάνονται γίνονται πιο ξεκάθαροι από έναν εξωτερικό παρατηρητή παρά από τους "μέσα". Ο/η ωραίος/α ρήτορας, ο/η σιωπηλός/η βαριεστημένος/η, ο/η τουρίστας, ο/η χιουμορίστας, οι "αρχηγοί", οι συναινετικοί ακολουθητές. Από ένα σημείο και μετά οι ρόλοι δεν εναλλάσσονται και δημιουργείται μία παγιωμένη κατάσταση.

Το σημείο αυτό είναι λεπτό και οι απόψεις δίστανται. Κατά μία άποψη ο καθένας οφείλει να αυτοκριτικάρει την στάση του και εφόσον βλέπει την παγίωση της επανάληψης των ρόλων να επιδιώκει να αλλάξει συμπεριφορά έστω και ατομικά, να αναζητήσει καινούργιους τρόπους παρέμβασης χωρίς να παραιτηθεί.

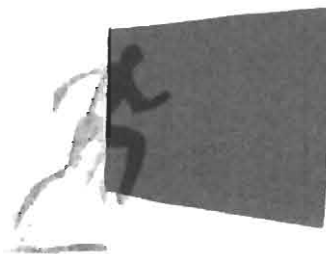
Κατά μία άλλη άποψη όλοι αυτοί οι ρόλοι που προαναφέρθηκαν δεν μπορούν ακριβώς να "εναλλάσσονται" γιατί δεν είναι απαραίτητο όλοι να περνάνε από τη φάση του ρήτορα, του μετριόφρονου, σιωπηλού κτλ. Αυτός που μιλάει έχει γρήγορα αντανακλαστικά παίρνει πρωτοβουλίες δε θα ήταν καλό να κατασταλεί, ή αυτός που δε τα καταφέρνει με τα επιχειρήματα αλλά λειτουργεί με πράξεις. Το πρόβλημα είναι όταν όλοι εμείς που εγκλωβιζόμαστε στο ρόλο μας, τον μιμούμαστε (γινόμαστε είδωλα του εαυτού μας), όταν σταματάμε να ακούμε- οπότε μιλάμε ακατάπαντα-σταματάμε να εξηγούμε και να δεχόμαστε.

(I.T)

Η ζωή του χώρου της κατάληψης κινείται μεταξύ της εμφάνισης ρωγμών των εσωτερικών σχέσεων που παρουσιάζεται σε διάφορες περιστάσεις και σε μία δημιουργικότητα που ωθεί τα μέλη της στην ανάπτυξη μίας καινούργιας ποιότητας σχέσεων. Το λιγότερο που μπορεί να βρει κανείς είναι η ύπαρξη μίας τρυφερότητας και σεβασμού μεταξύ του κόσμου που αντιλαμβάνεται ο ένας την προσφορά του άλλου και που θέλει να εξωτερικεύσει το αίσθημα αγάπης που δημιουργεί η αμοιβαιότητα. Υπάρχει βέβαια και ίσως πιο συχνά η υποκρισία αυτού του συναισθήματος.

Υπάρχουν στιγμές που βιώνονται σε τέτοιες καταστάσεις ως στιγμές απελευθέρωσης. Αυτές οι στιγμές δεν είναι τόσο μεγάλες αλλά συναισθηματικά είναι μεγαλειώδεις. Μία διαυγής συζήτηση, μία δημιουργική δράση που αποτελεί πραγματωμένη επιθυμία, μία γιορτή που ξέφυγε από τα καθιερωμένα είναι πράγματα μπορούν να σε κάνουν να νιώσεις μεγαλύτερος.

Παραλία

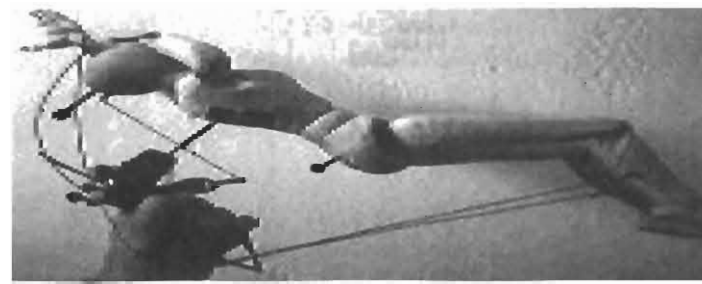

Στην πόλη της Θεσσαλονίκης ένα ωραίο χαρακτηριστικό είναι η παραλία της. Πόσους περιπάτους δεν έχουμε κάνει στις δύσκολες ώρες αναλογιζόμενοι προβλήματα, αποφάσεις που μας αφορούν και που είναι τόσο δύσκολο να επηρεάζουμε. Η βόλτα στην παραλία βγαίνει σαν εσωτερική ανάγκη κάτι τέτοιες στιγμές και αναζητάει μία παρηγοριά.

Ένα ωραίο ηλιοβασίλεμα φτάνει να παρέχει αυτή την παρηγοριά. Το βάρος που μας έχει τεθεί με κάποιο αυτόματο τρόπο μετατοπίζεται προς το ύπαιρο: η ανάγκη για ανεξαρτησία από τους γονείς, η σχέση που δεν πάει καλά, η πίεση από δουλειές, αποκτούν μία αύρα αιωνιότητας. *Ο συνδυασμός του τέλους της πόλης με την αρχή της θάλασσας επιτρέπει στη μνήμη ύπουλες επιθέσεις, επιθέσεις αυτογνωσίας όμως, επιστροφής παρά καταστροφής (ξ1).*

Παραδείγματα μπορεί να είναι η συγκίνηση που νοιώθει κανείς όταν βλέπει ένα όμορφο ηλιοβασίλεμα, την πόλη από ψηλά, την θάλασσα που χάνεται. Σε μία κατάσταση έντασης και οργής θα μπορούσε να πει κανείς ότι τέτοιες εικόνες λειτουργούν (μπορεί βέβαια και όχι) σαν ένας οπτικός τρόπος αποκοπής από μία ψυχική κατάσταση που ζητάει διέξοδο.

Η σκέψη που επανέρχεται είναι ότι "όλα ήταν πάντοτε τα ίδια", "είμαι ο άνθρωπος που αναγνωρίζω". Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Οι αναμνήσεις μας αποτελούν τον τρόπο με τον οποίο επιλέγουμε να θυμόμαστε τον εαυτό μας, τις κατασκευάζουμε εμείς και συνήθως επιλέγουμε αυτές που ταιριάζουμε στα πρότυπα που κουβαλάμε μαζί μας. Η πορεία των σκέψεων είναι συγκεκριμένη. Πόνος, ομορφιά, συγκίνηση, μηδενισμός, επανακατασκευή της ίδιας αλήθειας.

Μία πραγματικότητα που η έννοια του ταξιδιού είναι ο τουρισμός του ζορπίδη ή στην καλύτερη περίπτωση το interrail. Οι διέξοδοι: φοιτητές που ονειρεύονται το Erasmus στην Βαρκελώνη, την τέλεια ερευνητική δουλειά στην Γουατεμάλα, την εθελοντική εργασία δεν ξέρω εγώ που. Άλλα χαρακτηριστικά; σκέψεις για βανάκια που τριγυρίζουν όλο τον κόσμο, πλανόδιοι μουσικοί που ξεκινούν προς το άγνωστο, χαλαρές βόλτες στην Ευρώπη.

Σκέψεις διάφορες που μένουν στη σφαίρα του φανταστικού. Γιατί; Γιατί οι ίδιες αποτελούν μέρος ενός φανταστικού που στηρίζει την υπάρχουσα κατάσταση. Οι αντιφάσεις είναι πολλές και αποτελούνται από ένα σωρό αντικρουόμενες νοοτροπίες.

Φετιχοποίηση της τσιγγάνικης ζωής (τι ωραία που θα ήταν... να πηγαίναμε στην άλλη άκρη του κόσμου... και τελικά με δυσκολία ξεκολλάς για τρεις μέρες από την ασφάλεια της πόλης με όλα τα "εναλλακτικά" της συστατικά), φετιχοποίηση της τυχαιότητας (εντάξει μωρέ, ότι είναι να γίνει θα γίνει", "όλα χρειάζονται τον χρόνο τους" και τελικά τα πράγματα που περιμένεις να γίνουν χάνονται στην απραξία), αντικαταναλωτισμός με χρωματιστά καλτσάκια.

Με τον ίδιο τρόπο το προϊόν του Τσε όπως προωθείται από αφίσες, ταινίες, αναπτήρες, μπλουζάκια, κόμματα και οργανώσεις βοηθά στο ίδιο ακριβώς πράγμα. Να αποκόπτεται μία εικόνα από το παρελθόν και να επικολλείται πάνω στα μυαλά μας να εγκλωβίζει την φαντασία σε κατασκευασμένα πρότυπα. Στην τελική και οι τάσεις φυγής μπορούν να βγουν σε καλό. Αρκεί να είναι ειλικρινής.

Ένα σύνθημα λέει ότι "Η αντίσταση μπορεί να σε πάει σε έναν άλλο κόσμο" και αυτό ισχύει έτσι απλά. Όμως οι στιγμές αυτές είναι σποραδικές και σχεδόν ασύνδετες.

Τι μένει από όλα αυτά; Η ανάγκη για διάχυση, για άπλωμα στον χώρο και τον χρόνο. Μία διάθεση που θέλει να ξεριζωθεί και να μεταναστεύσει χίλιες φορές, να απορροφηθεί στην γη και να φτάσει στο κέντρο του κόσμου, να αλλάξει πρόσωπο και να δημιουργήσει τα δικά της πεδία αντιπαράθεσης.

Πολλά λόγια για το τίποτα;

ΓΛΩΣΣΑ Ή ΣΙΩΠΗ;

Πρέπει να ομολογήσω ότι η γλώσσα με τρελαίνει κυριολεκτικά. Όσο περισσότερο την εξετάζω τόσο μου φαίνεται πιο βέβαιο πως η γλώσσα φταίει για όλα τα κακά και τα στραβά μου. Φταίει ο τρόπος το λέγειν, οι εκφράσεις μου, το λεξιλόγιό μου, η γραμματική μου, η σύνταξή μου, οι φράσεις μου, οι αντωνυμίες μου, τα επίθετά μου, όλα μετατοπισμένα, ξεχαρβαλωμένα και κακοβαλμένα στον εγκέφαλό μου. Δεν πάει στο διάολο η γλώσσα μια και καλή. Ας απαγορευτεί. Ας επιστρέψουμε στη γλώσσα των σημείων. Στο κάτω κάτω της γραφής τα ψάρια τα καταφέρνουν μια χαρά χωρίς γλώσσα. Το ίδιο και τα πουλιά, πυρόλο που έχουν την κακή συνήθεια να τραγουδάνε πού και πού. Τα άγρια ζώα βρυχόνται, μονγκρίζουν, γαβγίζουν, νιαουρίζουν και σφουρίζουν, παρ' όλα αυτά τα καταφέρνουν χωρίς να μιλάνε. Είμαι υπέρ της Νέας Σιωπής. Της αφωνίας. Χωρίς λόγους ή λόγια. Σιωπηλή διδασχή με ταινίες, εικόνες, ματιές που λένε χίλια δυό. Ένα και μόνο βλέμμα διαμαρτυρίας, προσώπου αγαπημένου φτάνει να με συντρίψει για μία αιωνιότητα. Ξέρω ότι τα γνωρίζουμε όλα αυτά. Αλλά τα λησμονούμε...

Νίκος Βαλαωρίτης (1993). "Η ζωή μου μετά θάνατον εγγυημένη", Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα".

Σκαλοπάτια

Η πραγματικότητα είναι πολύπλοκη για να την κατανοήσει ο άνθρωπος ως ολότητα. Για αυτό φτιάχνει σκέψεις, αλήθειες οι οποίες ως "μονάδες μάχης" που είτε και ο Φροϋντ έρχονται σε σύγκρουση στα σημεία εμπλοκής ανάλυσης της πραγματικότητας και προσφέρουν μία λύση. Για παράδειγμα αν ένας άνθρωπος δυσκολεύεται πολύ στο να κάνει κάτι που θέλει (από το να πάει μία εκδρομή μέχρι να εκφραστεί σε ένα αγαπημένο πρόσωπο, από το να αρνηθεί να κάνει κάτι που νοιώθει ότι είναι χάσιμο χρόνου μέχρι να αντιπαρατεθεί σε μία "παντοδύναμη" δομή) τότε αυτό πρέπει να δικαιολογείται από μία σειρά φράσεων - σκέψεων, κάτι σαν αξιώματα π.χ το τάδε πράγμα είναι έτσι για αυτόν τον λόγο, τελεία και παύλα, εγώ είμαι έτσι γιατί είμαι αυτός που είμαι. Τέλος. Αυτές οι σκέψεις φαίνεται να είναι άγνωστες εκ πρώτης όψεως για το άτομο, είναι μάλλον κρυμμένες και ασφαλισμένες ώστε να κρατάνε η μία την άλλη.

Ο άνθρωπος είναι δύσκολο να κατανοήσει την πραγματικότητα για αυτό φτιάχνει τον έρωτα, τις ιδέες, την τέχνη. Δημιουργεί μέσα και αξίες γιατί χρειάζεται σκοπούς που θα δίνουν περιεχόμενο στην ζωή του, το νόημα της ευτυχίας. Εδώ κάπου μπαίνει η λειτουργία της μνήμη και της λήθης στην ζωές μας (δες εργαλείο Νο2) και το πώς η διαδικασία της επιλογής και διαγραφής αναμνήσεων οδηγεί στην κατασκευή των προσωπικών αληθειών (ή αλλιώς "μονάδων μάχης"). Η Λήθη* δίνει ένα νόημα που η μνήμη αφαιρεί.

Η κατανόηση είναι μία έννοια που περιλαμβάνει την αποδοχή και ένα είδους συμβιβασμό. Π.χ όταν λέμε σε κάποιον, "σε καταλαβαίνω" ακόμα κι αν δεν συμφωνούμε με αυτό που λέει ως νόημα, δηλώνουμε ότι έχει υπάρξει ένας συνδετικός κρίκος που τουλάχιστον δίνει μία δόση σεβασμού στο θέμα προς κατανόηση, αποκαλύπτει ένα ποσοστό κοινής αλήθειας.

Το wall paper είναι ένα δείγμα του νοήματος με το οποίο παισιώνει ο χρήστης του υπολογιστή την εργασία που κάνει, φανερώνει την ψυχολογία του, τα πράγματα που θέλει να βλέπει. Τα έτοιμα wallpaper, αυτά δηλαδή που υπάρχουν σαν επιλογές στα windows είναι ενδεικτικά του "τι θέλει να βλέπει ο κόσμος ή/και τι θέλει να μας δείχνει η microsoft":

ηλιοβασιλέματα, σκυλάκια, γατάκια, καταρράχτες, απέραντα λιβάδια, δάση, ωκεανός, χρώματα που σε ταξιδεύουν σε άλλους κόσμους... Το wall paper είναι ότι ήταν παλιότερα το εικονοστάσι, το σημείο που χάνεται το μυαλό σε μία περίεργη μεταφυσική: μπορεί ο χρήστης να μην πιστεύει στον θεό αλλά χρειάζεται να πιστέψει σε κάτι. Και αυτό το κάνει δημιουργώντας ένα δικό του εικονικό περιβάλλον που εμφανίζεται σαν "κενό μνήμης" ανάμεσα στις εργασίες που διεκπεραιώνει, συμπεριλαμβάνοντας στις εικόνες του από την προσδοκία των καλοκαιρινών διακοπών μέχρι τα μπάχαλα στην πόλη.

Τσε Γκεβέρα

Μαλλιάδες με μούσια στα αμφιθέατρα. Ρητορεία γεμάτη αυταρέσκεια από τον/την ωραίο/α. Η λίμπιντο φτάνει στα ύψη. Ανέμελα ταξίδια αφιερωμένα στην επανάσταση. Ανήσυχες προσωπικότητες που ζουν την ζωή τους στο maximum. Αγώνας και πίστη για τα ιδανικά μέχρι το τέλος. Η λύση είναι γνωστή και αναμφισβήτητη. Ασυμβίβαστος αγώνας που δεν αλλάζει ποτέ, έφοδος σε μακρινές χώρες. Η αξιοπρέπεια της μοναξιάς, το δίκιο του αφοσιωμένου στον σκοπό του άνθρωπο, η παραίτηση από τις απλές ανθρώπινες ευχαριστίσεις σε αντιπαράθεση με έναν επιλεκτικό ηδονισμό. Χαμόγελο γλυκό και τρυφερό. Πρόσωπο αυστηρό και σκεπτόμενο. Ταξίδι προς το άγνωστο μέσα από την ασφάλεια του αποφασισμένου ανθρώπου.

Ωραία όλα αυτά αλλά τι σχέση έχουν με την πραγματικότητα;